

JOBBÁGY KÁROLY

E JEREVÁNI DÉLELŐTTBEN...

Most aztán végre elvetődöttél
oda, ahol még sosem jártál.
Idegen ez az ország
a téli nap gyenge sugaránál,
a rózsaszín káprázat,
a lapos-tetejű házak,
az emberek, akik szavában
nincsen egy hang sem ismerős;
lehullt arany nap, lepény kenyerükkel
mennek az utcán kiskabátban,
(otthon hajnal van, téli sár van)
nincs semmi, amihez kötődj,
 sem beidegzett megszokások,
 — órákkal korábban kelsz s fekszel —
 sem olvasók, kik ismert hangod várják
 és símogatnak biztató szemükkel,
 sem szerkesztői ösztönök,
 sem kritikus, ki félrelök,
e jereváni délelőttben
vedd le megúnt, kopott ruhádat
— valami újat vár a század —
kezdj el beszélni, olyan tisztán,
cicomáktól megszabadultan,
hogy ne legyen szavadban más,
csak a felizzó látomás
s a vallomásra eltökéltség...
Szólalj meg olyan egyszerűen,
hogy akár...
 itt, ezek megértsék.

Jereván, 1966. november 14.